

" Người hại không chết, Trời hại mới chết - Lê Quang Vinh (K23)" -

Đã hơn 40 năm, từ những ngày hành quân trong vùng sông rạch miền Tây với một người bạn cùng khóa, người bạn sinh trưởng từ miền cổ đô xứ Huế, cho đến những năm sống tha hương, xa rời quê mẹ, người bạn tên Vinh, dáng người nhỏ nhắn, có những bài ca giọng Huế thật hay...và thật đầy những kỷ niệm mà tôi không bao giờ quên được...

Năm 72, như một tân sĩ quan mới ra trường, sau tuần lễ nghỉ phép, tôi vác hành trang về trình diện đơn vị mới có cái tên hơi "ngầu ngầu" chút

xíu...Giang Đoàn 55 Tuần Thám ở Cái Dầu (tọa lạc phía Nam của thành phố Châu Đốc khoảng 10 km, ngoại trừ con đường quốc lộ mục nát , gập gềnh, còn bao nhiêu là sông rạch, ngó chỗ nào cũng toàn là nước , cây dừa, ...).

Người tôi gặp đầu tiên là Quản nội trưởng, Thượng sĩ Đẳng, xử lý thường vụ, đang ứng trực căn cứ.

Quản Đẳng, nhận sự vụ lệnh tân đáo của tôi, nói vài lời, khuôn mặt lạnh băng:

Chỉ huy trưởng và Phó đều đi công tác vài ngày nữa mới về, ông có muốn xuống cầu tàu xem cho biết? ".

Từ lúc bước vào căn cứ, trong không khí nhuộm màu xám xịt, buồn tênh, có thể vì mùa mưa mới bắt đầu nhỏ xuống...

Nhân tiện, tôi cũng muốn biết tình trạng đơn vị mới như thế nào, thì đề nghị "xem cho biết" của quân Đàng như đánh trúng vào ý muốn của tôi. Quân Đàng đúng là xếp của mấy tên lính dữ, nhìn người mà đoán được ý muốn đúng phóc...

Cầu tàu nổi, lên xuống theo mỗi cơn nước ròng hay nước lớn, rất thấp, dễ dàng và tiện lợi cho nhân viên lên xuống trong nhu cầu hành quân khẩn cấp...

Cầu tàu chỉ có hai chiếc PBR (Patrol Boat River) đang đậu, cứ đoán là tôi sẽ được chỉ định sử dụng chúng trong những ngày sắp tới...và háo hức đi thật nhanh xuống cầu tàu, để nhìn kỹ hơn...

Cả hai chiếc tàu còn đầy những vết đạn, chỗ nào cũng có lỗ đạn, những vết nám đen trầy trụa, xen lẫn với màu trắng của chất Fiberglass vỏ tàu te tua... trông thật thê lương, ảm đạm... ,

Ngay chỗ ngồi của xạ thủ, bên dưới hai cây đại liên 20 ly trước mũi tàu, những

cộng hủ tiếu không còn màu trắng nữa, mà có màu vàng đục...lẫn với màu đen và máu còn đọng lại từng vũng, đang khô dần, trở thành màu đen xạm...

Quân Đàng nói:

Hai chiếc này bị bắn ở biên giới Việt Nam/ Cam Bốt ngày hôm qua, tụi nó (VC) bắn quá gần khẩu đại liên, nên đạn B40 đi xuyên qua bụng xạ thủ

(nó mới ăn sáng ở chợ Châu Đốc) ...và ông thấy đó...

Quản Đãng hay thật, chẳng cần nói dài dòng, chỉ cho một tên quan "con so" mới ra trường một cái thí dụ thật sự xảy ra trên chiến trường của vùng sông rạch...

Tôi bắt đầu cảm thấy "lạnh căng", hồi còn là dân sự, lúc còn đi học, có đánh lộn xong rồi cũng về nhà com nước, có sung mặt, hay trật chân tay thì lâu lâu cũng hết...

Còn đây là một sự " Sống hay Chết " trước mặt và mình phải đối diện trong những ngày sắp tới...

Trong những trận đánh miệt mài, tuần tiễu, số mạng còn cao cho đến cuối năm 72, từ kinh Đồng Tiến (Phước Xuyên) tôi còn giữ được mạng để kiêu hùng, sống sót để tiếc thương cho những đồng đội đã hy sinh, phải nói là thật là nhiều may mắn.

Tôi được biệt phái cho Giang Đoàn 59TT hộ tống tàu buôn lên Nam Vang(Cam Bốt). Vì vài năm trước có sự đụng chạm giữa HQ Việt Nam và Cam Bốt nên tàu chỉ đến Neak Loelang...(Neak Loelang là một căn cứ của Cambot, nằm trên sông Cửu Long, cách biên giới VN khoảng 30 km, và cách Tân Châu khoảng 40 km về hướng Nam)...

Tại Neak Loelang, tôi gặp Lê Quang Vinh (Giang Đoàn 41 Ngăn Chặn) đóng căn cứ tại đây .

Bạn Vinh mặc dầu tướng người nhỏ nhắn, nhưng khuôn mặt đầy râu, nước da ngăm đen, hành quân với dân "Ngăn Chặn" ...chửi thề ...nhậu tới bến...trông bề ngoài thật chi ...lính nào mà chả sợ...

LQ Vinh phát biểu:

Đ. mạ, tụi mình ra trường hạng thấp mà được xuất ngoại, thằng nào cũng đeo súng nghênh ngang...

Vinh hướng dẫn tôi đi thăm dân tình, ở đây cũng gần giống như Việt Nam, chỉ khác là mấy em quần Xà Rồng trông rất hấp dẫn...

Tôi hay giỡn với mấy em:

" Bòn ơi tâu na = Cô đi đâu đó "; " uôn sà lam bon tê= Anh yêu em; "Xả Xà Rê Kim Choi".

LQV hỏi tôi:

Mày nói gì vậy... Tôi
cười:

Tao nói giỡn đó, đọc lái là " Xả Xà Rong Coi
Chơi " tao biết tụi nó không có quần Xi ở
trong.

Chu choa...hàng ngày đối diện với những nguy
hiểm...lâu lâu, phải tiếu lâm ... ăn nói bậm trợn...để
quên đi cái sự sống còn..

Giang Đoàn 55TT và 41 Ngăn Chận hay đi công tác
gần nhau, có nghĩa là tôi với Vinh thường hay
gặp nhau, đi nhậu vài chai bia hay chia sẻ những

tâm sự vụng của đời lính "Giang đoàn" ...Tuần Thám hay Ngăn Chặn thì cũng như nhau...súng đạn vô tình...bạn bè cùng khóa...gặp nhau ngày nào là vui ngày đó...

Tôi và Vinh có vùng hoạt động từ đầu kinh Vĩnh Tế (chợ Châu Đốc) đến Tịnh Biên, Lạc Quới , Vĩnh Gia ,Vĩnh Điều , Giang Thành...tới Hà Tiên .

Một lần tại Giang Thành, đoàn tàu của GD 41 bị phục kích ,LQ Vinh trên chiếc Alpha bị bắn te tua, một nhân viên xạ thủ hai cây đại liên phía sau ngã gục.

Lúc đó, Bùi Tấn Khanh (K24) trên chiếc Tango lên tiếp viện đàn anh, giải tỏa hỏa lực của địch.. (tàu của LQV bắt khiển dụng nhờ tàu của BT Khanh kè)

Khi về căn cứ, LQ Vinh nói một câu mà tôi còn nhớ, không bao giờ quên:

" NGƯỜI HẠI KHÔNG CHẾT, TRỜI HẠI MỚI CHẾT" .

Sau đó, tôi và Vinh có rất nhiều kỷ niệm ở Châu Đốc, còn đầy những kỷ niệm khó phai...
Năm 74, đơn vị tôi đổi về Tân Châu, rồi tôi đi công tác liên tục chỉ nghe đâu Vinh về Trà Vinh...

Trong những ngày sinh sống trên đất Mỹ, tôi và Vinh ở cách xa hơn 2000 cây số, nhưng kỷ niệm ngày xưa, những kỷ niệm của những quân nhân đối diện những nguy hiểm hàng ngày, thực sự khó có thể nào quên được...

Bây giờ Vinh đã vĩnh viễn ra đi, tôi không nói Vinh là người hùng nhưng Anh thật sự là người lính Việt Nam Cộng Hòa đã phục vụ chu toàn nhiệm vụ của một quân nhân đúng nghĩa...

Vĩnh biệt Lê Quang Vinh, Chúc Bạn sớm siêu thoát.

Fort Worth Texas-ngày 8 tháng 12/2014.
Cựu sinh viên SQHQ khóa 23 Châu Đ Hiếu.